

BUCHLOVSKÝ ZPRAVODAJ

Pohled na Buchlovice z říše ptactva

(foto: -vlk-)

Únor

Počasím února se masopustní veselí
v slzičky sněhu tajícího proměnilo
a v kostele, ve Středu popeleční
na čele znamení všem kajcíníkům učiněno bylo.

Nízké a těžké nad zemí je nebe únorové,
zcela zakryté šedivými, visícími mraky.
Šedá a studená je mlha kol dokola,
již kryje výhled před našimi zraky.

„Prach jsi a v prach se obrátíš,“
znamená šedý křížek z popele,
co nástup dlouhé, ztichlé doby postní
zvěstuje kajcíníkům na čele.

Holé a lesklé větve – ruce stromů k nebi se tyčících,
sukovitými prsty stařenek kuličky růžence bolestného sbírají
a jakýs divný pocit na duši, s tušením jara smíšený
chvilkami někdy v hrudi až dech ztají.

Je doba postní, ve které zima končívá
a svoje žezlo pomaličku jara předává.
Černavá vrána při svém letu v sever
nám perutemi svými na rozloučenou z výšky zamává.

Stříbrný, lesklý, hladký kožíšek se z kočiček
u potoka na jívách v jarním slunci často zatřpytí.
Na Holém kopci, ze sněhu tajícího, bělostný kvítek sněženky
svit sluneční do ještě nerozkvetlé korunky své zachytí.

Den narůstá a jas paprsků slunečních
každým dnem znatelně se zvětšuje a sílívá
a ve větru, co větvemi holými pohybuje,
se v dálce nesměle hlas budoucího jara slabě ozývá.

Ing. Zdeňka Maršálková

Pár slov o zpravodaji

Vážení pozorní čtenáři,

po nedlouhých pěti letech znovu obrácíme Vaši pozornost na náš zpravodaj, který (to musím pyšně připomenout) začal vycházet v květnu 1995 a vychází dosud pravidelně a celkem spolehlivě. Doufáme, že i z tohoto faktu máme alespoň trochu radost. Na začátku nového roku, musíme říci, že se nám (jak vidíme kolem sebe) opět zvýšily ceny vstupů a že i my při vydávání zpravodaje musíme jaksi reagovat. Uvědomujeme si, že Buchlovský zpravodaj stále bude službou pro občany a na následujícím příkladě to chceme dokumentovat na čísle 01/2005, které jste už měli možnost číst:

Za 1 ks Buchlovského zpravodaje o 24 stranách zaplatí Obec Buchlovice vč. DPH něco maličko více než 15,- Kč, počítejme 15,- Kč, od laskavého čtenáře dosud vybíráme 6,- Kč, tj. 40 % výrobní ceny. V závislosti na množství stran je procento, které by se mohlo teoreticky vrátit do pokladny proměnlivé, osciluje mezi 35 až 45 procenty, ale v žádném případě (při stávajících 350 vytištěných kusech) nepřekročí 50 %. Zdá se nám tedy vhodné pro rok 2005 navrhnout mírné zvýšení ceny a následující závislost ceny jednotlivých čísel na počtu stránek (připomínáme, že se chceme nadále držet počtu 20 až 30 stran, prázdninové dvojčíslo by mohlo mít 48 stran):

do 24 stran	8,- Kč/ks
do 28 stran	9,- Kč/ks
do 48 stran	16,- Kč/ks

Využíváme této příležitosti, abychom znovu připomínali, že zpravodaj chce být prospěšným i pro širší podnikatelskou veřejnost, nabízí možnosti inzerování služeb i dalších činností. Rádi bychom upozornili, že Buchlovský zpravodaj, to není jen oněch zmíněných 350 výtisků, z těch, které jsou zasílány pravidelně do knihoven a veřejných institucí (Státní knihovna Praha - Klementinum, Krajská knihovna Františka Bartoše ve Zlíně, Knihovna BBB v Uherském Hradišti, Okresní archiv v Uh. Hradišti, Slovácké muzeum v Uh. Hradišti, Malovaný kraj v Břeclavi a další) kde jsou m.j. prováděny rešerše, které jsou

součástí vlastivědných přehledů, podávajících informace v tomto případě o našem městečku. Chceme tím jen říci, že dosah našeho zpravodaje je mnohem širší a že se může vyplatit inzerovat. Bráno z jiného pohledu, přivítali bychom, kdyby se u nás objevili sponzoři, kteří by byli schopni (alespoň zčásti) jednotlivá čísla zpravodaje sponzorovat. V případě, že by se objevil (tak jako v některých obcích) silnější sponzor, může jistě dojít ke snížení ceny. Neměli bychom ani zapomínat, že zpravodaj se pomalu dostává i do širšího světa tím, že jej někteří občané městečka zasílají svým rodinným příslušníkům a známým (př. Anglie, SRN a Austrálie - pokud víme).

V následujícím uvádím cenové údaje za inzerci (zůstávají na úrovni roku 2000):

<i>Cena za 1 modul (43 x 47mm)</i>	<i>200,- Kč</i>
<i>Cena za tiskovou stranu A5</i>	<i>2000,- Kč</i>
<i>Opakovaná inzerce</i>	<i>sleva 33%</i>
<i>Cena za 1 řádek</i>	<i>30,- Kč</i>
<i>Cena za vkládanou inzerci</i>	
<i>(za 1 list A5 na 1 výtisk)</i>	<i>3,- Kč</i>
<i>Cena za vkládanou inzerci (pokud</i>	
<i>je vkládán materiál o více listech,</i>	
<i>počítá se za každý další list)</i>	<i>0,50 Kč</i>

Věříme, že ceny za inzerci jsou přijatelné (a spíše symbolické) a že tedy této služby využije co nejširší okruh domácích podnikatelů.

Samozřejmě máme zájem na zvýšení nákladu (dnes je náklad, jak řečeno 350 ks na 700 obydlených domů v Buchlovicích, což by se klidně mohlo ještě nějak zlepšit), aby se zvýšila i působnost tohoto periodického tisku. Naším cílem však není jen kvantita, ale kvalita, která bude pro občany stále přitažlivá a zajímavá, v tom, samozřejmě (kvůli zpětné vazbě) potřebujeme pomoc Vás všech. Končí díky všem těm, kteří se jakkoli o Buchlovský zpravodaj zasloužili či zaslouží, ať už jako dopisovatelé, autoři (těm na začátku dalšího roku speciální poděkování), sponzoři či čtenáři, jejichž slova uznání jsou naší jedinou, ale významnou satisfakcí.

Vaše inspirace očekává

Ing. Miloslav Hrdý

Tříkrálová sbírka 2005

Vážení spoluobčané,

dovoluji Vám, abychom Vám co nejsrdečněji poděkovali za Vaše finanční dary, kterými jste přispěli na letošní Tříkrálovou sbírku určenou na pomoc sociálně potřebným občanům, humanitární pomoc v zahraničí a na podporu sociálních projektů.

Tak jako v předcházejících letech se druhým sobotním dopolednem letošního roku rozezněly pod Vašimi okny radostné koledy s přáním pokoje a dobra. Sedm skupin koledníků se svými vedoucími značily Vaše domovy svěcenou křídou znamením K+M+B L. P. 2005, připomínající nám všem štědrost a lásku vánočních dnů po celý rok. Skutečným projevem Vaší štědrosti byl i letošní výnos v 7 pečetěných pokladničkách ve výši 60 352 Kč, který byl o 9 383 Kč vyšší než v loňském roce.

Solidarita s lidskou nouzí je znamením velikosti lidství a předzvěstí lepších zítřků.

V uherskohradištském děkanátu vykoledovali koledníci celkem 1. 717. 586 Kč.

Poděkování za velmi zdařilou sbírku patří také duchovnímu správci farnosti, organizátorům, vedoucím skupinek, koledníkům, rodičům i pracovníkům Obecního úřadu Buchlovce.

Do všech dnů letošního roku přejeme všem občanům Buchlovce lásku, klid, mír a dny prožité ve zdraví a štěstí.

Zaměstnanci Oblastní charity v Uherském Hradišti

Pohled na budovu obecního úřadu z výšky 20 m

(foto: -vlk-)

Výročí spisovatelky Boženy Němcové

Před 185 lety 4. února 1820 se narodila Božena Němcová, slavná česká osobnost 19. století, jejíž život byl chudý, pronásledovaný, ne zcela ideální, ale i tak zajímavý, právem může být obdivována jako velká spisovatelka i jako žena.

Následující ukázky jsou z jejího díla **LAMENTACE – DOPISY MUŽŮM**

Výbor z korespondence Boženy Němcové se soustřeďuje na poslední desetiletí jejího života, na dopisy mužům, v nichž vzrušeně promlouvá o svém údělu a svěřuje se adresátům s jeho strastmi.

17. 12. 1851 píše příteli Janu Helceletovi:

Kdož by si nepřál být mladým, ačkoli nevím, chtěla-li bych stejné živobyті ještě jednou prožít – ne, já kdybych měla volit, tedy bych si přála narodit se znovu as za dvě stě let anebo ještě

Pracovna Boženy Němcové

později neboť nevím, bude-li do té doby takový svět, v jakém bych já chtěla žít s rozkoší, nač tedy truchlit? Ale ... co je mladší, je dražší, co starší to pravější, a nemá-liž i září-říjen svých krasot?

O vánocích 1854 napsala příteli Hanušovi Jurenkovi dlouhý dopis se vzpomínkami na své dospívání:

Já hledala ideál svůj, myslela jsem, že v lásce k muži najdu ukojení všech svých tužeb, doplnění sebe.... Mnohé světlo mi zablesklo na cestě životem, já myslila, že je to svit hvězdy, ale byla to jen bludička, která by mne do kalu byla uvedla. Já pocítila v životě mnoho bolestí, trpných klamů, byla jsem na kraji zoufalství – avšak navzdor tomu neztratila jsem důvěru a lásku k lidem! Někdy ovšem vidím se nešťastnou, zbytečnou na světě, tak že bych s chladnou myslí odešla ze světa, ale ony přejdou zase, ty doby, jenže mnohdykrát boje takové urvou kus života s sebou!.... Já miluji své děti a ráda pro ně pracuji a budu pracovati, dokud budu s to. Avšak kdyby těch nebylo, bylo by vše jinaké! Mnohdy zatoužím po muži, který by mne tak miloval, jako já bych milovala, ale co to povídám, je pozdě na takové ideály...”

26. srpna 1856 píše do Ameriky písmákovi Josefu Lidumilu Lešíkarovi:

Příteli, ani netušíte, jak těžký zde ve vlasti život prožíváme. Na sebe samu už ani nehledím, já už jsem zrozena k bídě a neštěstí, ale jde mi o děti. Živím svou rodinu jen duševní prací, ale považte jak mohu psáti, když v mé hlavě plno starostí o skývu chleba straší jako těžká mlha. Jak mám shánět dětem živobyті a lidem potěšení svými duševními vlohami, když mne život ubíjí a svět k smrti rmoutí!Věřte mi příteli, kdyby mi

Božena Němcová na portrétu Josefa Farského

nešlo o ty děti, šla bych sama někam sloužit, ale dokud nemám děti zaopatřené, musím trpět. Jak je mi bolno, když vidím své děti chodit v záplatovaných šatech vedle dětí bohatých rodičů.

Svému muži Josefu Němcovi napsala 13. června 1857 do Korutan nejkrásnější dopis, který mu kdy napsala:

Neupírám, že jsem kdys neměla před sebou ideál muže, tak jako i ideál manželství. První byl vzor vši dokonalosti a krásy, a druhé představovala jsem si co nebe. Inu byla jsem mladá, nezkušená, vychovaná jen v přírodě, přenechaná sama sobě....Moje srdce bažilo být velmi milováno, mně bylo lásky zapotřebí jako květině rosy, ale darmo jsem hledala takovou, jako já cítila. Já chtěla muže mít, před nímž bych se kořit mohla, jenž vysoko nade mnou stál, já bych život proň byla obětovala, ale viděla jsem v mužích jen hrubé despoty, jen pána. To schladlo všecku vroucnost, úcta se ztratila, a hořkost a vzdor v srdci se umístily. Tělo moje jste měli, činy moje,

moji upřímnost, ale touhy moje šly do dáli, kam, tomu jsem já sama nerozuměla. Toužila jsem, chtěla jsem to prázdné místo v srdci něčím vyplnit a nevěděla čím. Já chtěla být lepší, chtěla jít po pravdě, a svět mne nutil lhát. Chtivost srdce zklamala mne mnohdy; držela jsem za zlato, co bylo bláto. Tak jsem se učila; a přece nepřestala toužit, a hledat po zosobněném mém ideálu. Měla jsem cititele nejednoho, jeden měl ducha, který mne zaujal, onen tělo, ten srdce, onen rozum, ale konečně jsem přece v nich neviděla, po čem jsem toužila; muže, před nímž bych se ráda kořila. Touha ta spočívá v duši mé, jako kapka, která nevysychá ani neodtéká, ale věčně se trpytí jako diamant; je to ona touha po neskonalé Kráse a Dobru, je to ona touha, která člověka z prachu povznáší, která, kdy se octne v přírodě, náruč mu rozevírá, že by celý vesmír k srdci přitiskl, která ho vede na cestu Calvarie! Touha ta spojena s láskou, láskou opravdivou, ne k jedné osobnosti, ale ku každému člověku, k veškerému lidstvu, láska, která nežádá odplaty, nalézající sama v sobě vše, snaha státi se vždy lepší a Pravdě se zblížit, to je můj ráj, moje štěstí, můj cíl. To mi dodává síly, to mne blaží, a bez té lásky, co bych byla?

5. února 1860 sdělovala synovi Karlovi následující:

Dávám Ti vědět, že se s tátou rozvedeme, ne právně, ale obapólnou naší vůlí. Co jsem zkusila a jak se táta povždy ke mně choval po těch 23 let, co jsme spolu, to Ti nemusím povídat, tolik úsudku máš, abys to mohl posoudit, kdo měl pravdu a jestli jsem si to od táty zasloužila. Abych Ti vše povídala, čím se táta proti mně prohrěšil, to není třeba, ale je toho tolik, že bych s tátou nebyla ani rok bývala, kdyby nebylo vás; že jsem si to nechtěla vzít na svědomí, abyste přišli do cizích rukou a na mě někdy naříkali. Trpěla jsem tedy pro vás, co málokterá žena vytrpěla, neboť při mojí povaze je to hrozná věc, býti s hrubým, divným takovým mužem 23 let.

Připravila knihovnice

Jednala valná hromada hasičů

Z jednání valné hromady. Na snímku zleva: starosta obce Buchlovice ing. Jiří Černý, starosta SDH Buchlovice Antonín Zelinka, předseda hasičstva okresu Uh. Hradiště pan Holásek a jednatelka SDH Buchlovice Marie Kuncová.

V neděli 9. ledna 2005 se uskutečnila v sále U páva výroční valná hromada buchlovického dobrovolného hasičského sboru, které se zúčastnily na čtyři desítky členů sboru. Jednání této schůze poctili svou návštěvou hosté - starosta obce Buchlovice ing. Jiří Černý, místostarosta obce Buchlovice pan Petr Dvořan, předseda okresního dobrovolného hasičstva pan Holásek a také několik členů spřáteleného sboru z Žop u Holešova.

Z hlavního referátu starosty sboru Antonína Zelinky vybíráme: „..... náš sbor má v současné době 85 členů, z toho 69 mužů a 16 žen. V roce 2004 do sboru nikdo nepřistoupil, a také nikdo sbor neopustil. Nejstarším členem sboru je pan Miroslav Mitáš, nejstarší členkou paní Marie Švarcová. Nejdéle sloužícím členem je pan Antonín Hrabal st. (58 let u sboru), nejdéle sloužící členkou je paní Marie Rašticová (48 let u sboru).

Výjezdová jednotka zasahovala v roce 2004 šestkrát. Konkrétně se jedná o tyto zásahy: 30. 3. – požár garáže ve Stříbrnicích, 9. 5. – požár kontejneru na Smraďavce, 28. 7. – vznícení skládky OTR na Křížných cestách, 11. 7. – dvakrát tráva u vodárny, 8. 9. – tráva mezi domy na Hraničkách.

Zásahová jednotka se dále zúčastnila součinnostního výcviku na útvaru v Uh. Hradišti.

Vedle likvidace požárů byla v roce 2004 využita naše technika k čištění a kropení vozovek, dovážení vody, čerpání vody, k zajišťování kulturních a jiných akcí, k ukázkám školním dětem, k ukázkám na dětských dnech v Buchlovicích, Stříbrnicích a ve Břestku. Naše technika byla dále převedena na oslavách založení okolních sborů, a to v Nedachlebicích, v Koryčanech, v Tučapech, v Praksčicích.

O techniku, výstroj a výzbroj se členové sboru v průběhu roku pravidelně starali.

Nejvýznamnějším okamžikem roku 2004 byl bezesporu příjezd nového vozidla Renault CAS – 24, které bylo zakoupeno z prostředků ministerstva vnitra, Zlínského kraje a obce Buchlovice. Nové vozidlo naši členové předvedli ve dnech 18.–21. května 2004 na mezinárodním veletrhu PYROS v Brně.

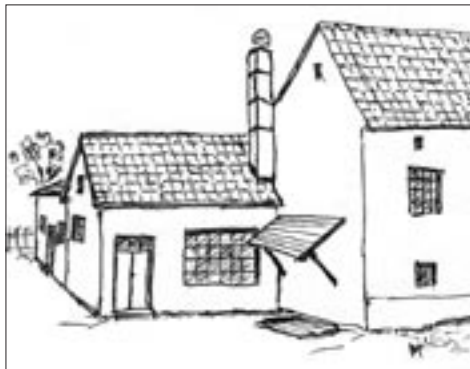
V roce 2005 bychom chtěli provést některé úpravy v hasičské zbrojnici, věnovat se údržbě techniky, výstroje a výzbroje, výcviku záahového družstva, nácviu součinnosti s HZS v Uh. Hradišti, věnovat se prevenci, zúčastnit se školení řidičů, lezců, obsluhy dýchacích přístrojů atd. Chtěli bychom se také věnovat práci s mládeží. Z kulturních akcí bychom chtěli uspořádat tradiční dvoudenní zájezd, martinské hody a dozvuky a možná i další“

Součástí programu jednání valné hromady bylo také ocenění zasloužilých členů (viz foto) a volba nového výboru.

Práce spolku zahrádkářů v roce 2004 a trocha jeho historie

Dovoluji si seznámit naši buchlovickou veřejnost, s čím vším jsme se v loňském roce potýkali. Náš program práce spolku samozřejmě vycházel z plánu akcí, které byly odsouhlasené a schválené výroční členskou schůzí. Loni jsme měli vytypované dvě akce, které jsme považovali pro náš spolek, potažmo pro občanskou veřejnost, za nejdůležitější a nejpotřebnější.

Bývalá pálenice vedle mlýna v roce 1946 (kresba V. Rajskup)

Nejprve jsme se zaměřili na odstranění závažných stavebních závad (trhlin a prasklin) ve zdech Zahrádkářského domu na Lhotce a na odizolování vlhkých zdí. Zaměřili jsme se při opravě na nedostatky, které se v minulosti při stavbě tohoto objektu podcenily. Prodloužili jsme také schůzovní sál tím, že jsme zrušili okapovou uličku mezi sousedem a naší budovou. Musely se opravit nevyhovující základy, opravila se střecha budovy a provedly se další potřebné vnitřní úpravy.

Druhou akcí byly úpravy v pálenici na Zahradách. Tam jsme se zaměřili na plynoifikaci kotle na kvas. Tato úprava má rozhodně vliv na zlepšení životního prostředí, protože údolí okolo pálenice už nebude trpět kouřem ze spalovaného uhlí. Touto úpravou se i v pálenici snížila prašnost a usnadnila se obsluha kotle páleníkům. Došlo také k výměně některých vadných částí technologického zařízení.

Každý ze své zkušenosti zná, že něco naplánovat je jedna věc, a to je ta snazší, a pak přichází druhá fáze a tou je splnění plánu. A to už tak snadné kolikrát nebývá. Musím zdůraznit, že naplánovaný rozsah úkolů byl složitý a náročný, a to nejen na rozsah práce, ale i na naši možnost pokrýt rozsah akcí potřebnými finančními prostředky.

Nyní se vrátím do historie nynějšího zahrádkářského spolku, která s předcházejícími řádky tak trochu souvisí, i když historie ovocnářského pěstování v Buchlovicích má ještě starší kořeny. Těmito řádky chci osvěžit paměť občanů o naší nedávné zahrádkářské historii a činnosti.

Místní organizace Československých ovocnářů a zahrádkářů byla založena roku 1958. Předcházející Svaz ovocnářů a zahrádkářů byl v roce 1949 zásahem tehdejších státních orgánů zrušen. Po založení nové organizace přidělil bývalý Místní národní výbor Buchlovice zahrádkářům k užívání, to znamená schůzování, budovu bývalé spolkové pálenice v Helštýně, vedle bývalého mlýna. Tato budova předtím byla majetkem Páleníčářského spolku, který byl založen v roce 1920 a provozoval tuto pálenici až do roku 1949, kdy byl spolek rozhodnutím KSČ zrušen a budova zestátněna.

První předseda buchlovických zahrádkářů a ovocnářů z roku 1958 Josef Křemeček

Školení o řezu zákrskových odrůd jabloní (zleva: Alois Doležal, Jiří Kuča, Aleš Haldina, Josef Křemeček, Radomír Krejča)

Přidělená budova byla uvnitř ve velmi špatném stavu, neschopná sloužit spolkové činnosti. Museli ji tedy členové vlastními silami a prostředky opravit. K budově byla přistavěna vstupní veranda. Opravený objekt byl spolkem přibližně dvacet let využíván. Postupem času počet členů organizace narůstal a budova bývalé pánice se stávala pro její potřeby malá a začala vyvstávat potřeba tuto situaci řešit. Zahrádkáři uvažovali o získání vlastního a dostatečně velkého zahrádkářského domu, který by sloužil i širší veřejnosti.

V roce 1978 se naskytla možnost získat na Lhotce pozemek i se starší mlatevnou, vhodnou k přebudování na potřebné zařízení. Nemovitost patřila nyní již zemřelému Josefu Řepovi, s nímž došlo k dohodě a byla uzavřena kupní smlouva. Brzy se začalo brigádně pracovat na úpravách mlatevny, jež se pak zvětšila o předsálí, kuchyni a sociální zařízení. Úpravy a práce na tomto zahrádkářském domě, tak jak jej znáte z nynější doby, skončily v prosinci roku 1980 a v lednu

následujícího roku se začala budova užívat. Sloužila jak zahrádkářskému spolku, tak i ostatní občanské veřejnosti až do jara loňského roku, kdy byl provoz ze zmiňovaných důvodů oprav uzavřen. Tolik tedy k historii.

Začátkem letošního roku může náš spolek prohlásit, že co si naplánoval, to se mu podařilo splnit. Přesvědčili se o tom občané, kteří v této sezóně pálí kvas, že se hlavní kotel již vytápí plynem. Opravu Zahrádkářského domu se rovněž podařilo uskutečnit. V současnosti se jen dokončuje nové plynové vytápění a od měsíce února bude dům, už v opravené a vylepšené podobě, sloužit zase svému účelu.

Ale ještě jedna věc mně leží na srdci a musím ji samozřejmě zveřejnit. Děkuji tímto všem pracovníkům, kteří na opravách domu se mnou pracovali a podtrhuji, že velmi svědomitě. Děkuji tedy pánům Pavlu Benešovskému, Miroslavu Houdkovi, Jiřímu Rolkovi a Janu Žufánkovi.

Václav Rajskup

Ohlédnutí za vánoční dílnou

V loňském roce vzniklé Sdružení rodičů se ve zpravodaji již představilo a jistě se za akce, které pro děti a jejich rodiče uspořádalo nemusí stydět. Vždyť s každou novou aktivitou se do sdružení hlásí další rodiče.

Posledním programem, který vloni toto sdružení uspořádalo, byla Vánoční dílna, která se konala 11. prosince v tělocvičně ZŠ. Během odpoledne se zde vystřídaly desítky dětí i rodičů a všichni měli možnost vyrobit si celou řadu vánočních dárečků pro své nejbližší. Největší zájem byl o batikované hedvábí, zdobení hrníčků, malování na sklo, výrobu vánočních svícínek a další činnosti. Žádné stanoviště nebylo ani na chvilku prázdné, každý se mohl zapojit. Nejmenší dětičky vyráběly vánoční práníčka nebo si smysly na vlastnoručně nazdobených perníčcích.

A když byl někdo už hodně unaven, doplnil kalorie v provizorně zřízeném bufetu. Domů se nechtělo ani hostům ani pořadatelům, jenže už nebylo z čeho vyrábět. Věříme však, že tato předvánoční akce nebyla poslední a těšíme se, že i letos nás Sdružení rodičů překvapí dalšími pěknými programy.

Alena Mikulíková

Sdružení rodičů a ZŠ Buchlovice pořádají

SPOLEČENSKÝ VEČER

26. února 2005 v 19.30 v tělocvičně ZŠ

Hraje: V.S.P. Band

Vstupné: 50 Kč Bohatá tombola

Ze slohových prací pátáků

LÉTAJÍCÍ KNIHA

Na Vánoce jsem dostala krásnou knihu, která se jmenovala Heidi, děvčátko z hor. Z knihy jsem byla velmi nadšená a hned večer jsem ji začala číst. I když jsem byla hodně unavená a chtělo se mi spát, snažila jsem se dočíst co nejdál. Hned potom, co jsem zavřela knihu, jsem si lehla a usnula. Zdál se mi sen o létající knize. Bylo to jako v pohádce. Sem tam na mě vykoukl lesní skřítek, občas víla.

Když jsem se ráno probudila, hned jsem chtěla pokračovat ve čtení, ale když jsem se podívala na stolek, na který jsem knihu večer položila, nebyla tam, nebyla ani pod postelí, ani na stole. Šla jsem tedy za sestrou, ale ta ji taky neměla. Vrátila jsem se do pokoje a přemýšlela, kde by mohla být. Ucítila jsem teplý vánek a uviděla pootevřené okno. Šla jsem se podívat ven a najednou jsem uviděla moji knížku. Ležela pod smrkem, který stojí před naším domem. Knihu jsem chtěla vzít, ale najednou jsem se lekla. Kniha nebyla jako normální kniha, ona dýchala. Prve jsem se jí trochu bála, ale pak jsem si uvědomila, že je to jen obyčejná kniha, která mi nemůže nic udělat. Odvážila jsem se a chtěla si ji vzít. Už skoro jsem ji držela v ruce, ale v tom kniha jakoby uskočila o metr dál a později vylétla jako nějaký pták. Byla jsem z toho zaskočená, a tak jsem ji jen pozorovala, jak letí dál. Během chvilky mi došlo, že to není možné, rozběhla se tedy za ní. Stále jsem ji viděla, jak se vzdaluje, ale já jsem to nevzdávala. Běžela jsem za ní mezi stromy, dokonce jsem za ní i přes ploty skákala. Potom jsem jen viděla, jak si moje kniha sedla na zasněžený strom. Nenápadně jsem se přiblížila a hop, a už jsem měla knihu v ruce. Od té doby si raději mou oblíbenou knížku přivazuji ke stolku, aby se jí náhodou nechtělo znovu uletět.

Alžběta Jurčová, 5. třída

REXOVY VÁNOCE

Ahoj, jsem Rex. Právě cestuji ve tmě v nějaké krabici. Ó, co to mé psí uši slyší, něja..... promiňte, řekl jsem vám, že jsem pes? Ne? Tak to se vám omlouvám. No, budu pokračovat dál. Někdo otevírá krabici, jsem napnutý až se mi chce čurat.....je to kluk, malý klu.....!

Mami, já jsem vám říkal, že psa nechci, dejte ho pryč, jsem alergický na škaredé psy! Marku, odveď toho psa pryč z našeho domu! Dobrá, Petúnie! Ale, co to, kam mě to vedete, ke dveřím? Proč? Ne, nezavírejte, prosím, ne, já nechci být venku u studených dveří, prosím ne.....!

Ó!? Co je to kolem, co to tak studí do pacek? To je sníh. Co to, kdo to? Tady jsem, pod stro-

mem. Ty mluvíš mou řečí? No jistě, vždyť jsem taky pes. Oni tě nechtěli? Tak pojď se mnou.

Jdeme ztichlou ulicí, můj nový kamarád Don mi vypráví, jak mohou být tihle lidé hrozní, o autech, které sbírají opuštěné psy, i o tom že pes a člověk přes to všechno patří k sobě. Nakonec Don řekl. Tak tady jsme, tady chvíli sed' a hodně naříkej. Přeji ti štěstí. A zmizel v houštině.

Co teď? Naříkám a naříkám a pořád nic..... Někdo otvírá dveře....Je to kluk?! Mami, mohu si ho vzít domů? Tak dobrá, ale je to letos tvůj poslední vánoční dárek. Dík, Done.

Tomáš Mikulík, 5. třída

Proměny Buchlovic

Oba snímky dnešní Masarykovy ulice, směrem od náměstí, dělí celých sto let. Nové foto pořídil Martin Žižlavský

Z kraja pod Buchlovem (2. část)

Anežka Hutková

Na a když potom začal pacholčit a ešče k temu byl takovým pánem, byl by si rád, jak aji nekeří druží chasníci, namluvil nějakú šikovnú děvčicu. Byl by se spokojil už aji s bar kerú chudobnú lebo bohatú. Mohla by byt aji slečinka nejakýho panskýho úředníka, ale všecy ho enom šálily a žádná nikdá na to rande „pá daleko“, jak on říkával, nepřišla. Šak když potom takovú slečinku s nejakým pánem potkal, trpko zavycítal: „Nó, to vím, s Josefem it na špacír, to né, to enom s oficírn špacírn to Hradišcn“.

Mosel se přece taky trochu popýšit, když on je takovým pánem, že umí aji po pansky mluvit. Tenkrát z horní části naší osady nad zámek, protože tam byl citelný nedostatek vody, mohli si lidi nabrat ze zámecký kašny, kde jí bylo dost, aji dyž se v zámku zdržovala vrchnost. Chodíval tak aji Josef, a tak tam od předbíhajícího služebnictva něco z tý němčiny taky podchytil. Taky se v tý době plétlo moc německých slov, negdy aji všelijak zkomolených, do naší mateřštiny. Zajedno byla němčina taky řečú úřední a všecy písemnosti od c.k. úřadů chodily aji venkovským lidom v ní psané, tak že moseli dycky nekoho sháňat, kdo se v tem vyznal a prosit, aby jim to přeložil. Nebylo teda se co divit, že byla němčina považována za řeč panskú a ti, co se v ní vyznali, u mnohých prostých lidí byli ve věci vážnosti. Jezdilo taky v tech časoch moc lidí za pracú, obzvlášť stavebních dělníků do Rakús a do Uher, ale nývéc do hlavního města Vídná. V nedělu večír se už dycky zvolávali, aby jím lepší cesta ušla a potom už maširovali šlapcúkem, jak říkávali, s rancama na zádoch na staroměstský štaci-jón a z něho po mašině k Vídnú až do soboty v noci, kdy přišli na chvílu zas dom. Taky moc chlapců tam odcházalo do učení a děvčic do služeb. Nekeří se po časi vrátili dom, ale hodně jich tam zostávalo natrvalo. Svědčí o tem aji táto písnička z tý doby, v kerý zpominá venkovská cérečka svojeho synečka:

*Vybírala sem si tajak ze sta jedna
z vysoký stoličky na nízkú sem sedla.
Vybírala sem si mezi malinama
zelenú utrhla, červenú nechala.
Zelenú, zelenú, velice kyselú
že mě neuhlídá do roka veselú.*

*Do roka veselú, ani do dnes týdňa
dokád nepřijede můj syneček z Vídná.
Můj syneček z Vídná má konička šimla
na něm sedýlečko ze samýho stříbra.
Ze samýho stříbra, ze samý ocele
ten jeho koníček řehtá si vesele.*

V naší obci se němčina hodně pěstovala taky vlivem zámku a nývéc mezi pánama a půlpánama, keří měli k obývánú cimry, ale aji extra cimry, to byly ty parádní, co v nich měli všelijaké měble, glóskosny a v nich parádní kšíry, na sedění zas sesle lebo aji pérové kanapé, na stolách a lůžkách byly tištuchy lebo gaňky, v kuchynách šporhelty, na kerých se vařily všelijaké šmorny a masa dynstované a faširované, smažily se šnyce a špickraple. Taky se pékly kuglufy a štrudle, keré se dělaly na nudlprétech, piglovalo se na piglprétech. No a taky frajle Máry, Lóry, Gyzi, Lády mivaly v uších oryngle a na rukách prazlety a ešče moc se tenkrát na tú našu Popelku navěšalo všelijakých kravin. Mezi tema lidma prosčima už tý němčiny toli nepanovalo, protože ti už tech cimer ani měblů toli neměli. Ti měli obyčejně enom jizbu a v ní hliněnú černú zem, kerá se v sobotu dycky pěkně nalíčila a ze dvě lůžka. Jedno obyčejné, vystlané vysoko peřinama, v rohu pod svatýma obrázkama stůl se dvěma lavkama, pod pecú truhla na nejaké ty hábky, nad kamnama bidlo na kožuchy a pod ním u kamen ešče jedna lavka na posedění a to byla celá paráda. Místo kuchyní byly síně s otevřeným komínem, kde se v lítě na ohnišči na trajfúskoch lebo na železných rendlíkoch ze čtyřma nožkama vařilo. V zímě, kdy se topilo kvůli teplu v jizbě, se vařovalo v hliněných a kameninových

hrncích na kamnoch. Hrnce se tam postrkovaly železnými vidlicama na dřevěný hůlce. Taky to vaření bylo hodně jednodušší. Maso se vařilo kór u tech chudobnějších leda v nedělu, a to mosely byt maměnky tenkrát opravdovými čarodějkama, dyž měly z mála tak mnohé podělit. Esli taky pro ně něco zbylo, se nechválily. Víc se vařivalo zeli s ječmennými šiškami, ešče častíš s grumbírama, trnkové báleše lebo pěry posypané tvarohem, negdy zas postrúhanými sušenými trnkama lebo hruškama. A dyž bylo ve žňa pilno, naházalo se do vařícího mlíka kúskú těsta, trochu se to omastilo a osolilo a byl oběd. To byla polívka, který se říkalo glocová.

Děckám dávali ména taky takové prostíš, obyčejně jaké si keré doněslo, jakýho bylo právě na deň narození svatýho, takové mu dali. Mívali Janky, Francky, Balcary, Froliše, Fabiše, děvčice zas Anče, Maruše, Doruše, Blandýny, Klandýny, Libuše, samé takové starodávne. No ale to už sme zašli s tú němčinú jaksí moc daleko. Aby sme nezapomněli svoji řeči, mosíme se vrátit k chudákovi Josefovi, že ať se chtěl před tema děvčicama

jak chtěl blýsknúť, ani tá němčina mu nebyla nic platná. A přece nekeří ti zdýší páni lokaji taky tý němčiny moc víc jak Josef neuměli. Tak dyž požádal jeden cizí zámecký host zdýšího sluhu, aby mu nachystál hárnec, doněsł mu tento z kuchyně hrnec, třeba mu bylo divné, nač ten pán hrábě potřebuje hrnec. No ale vyhověl mu. To už se strýc Oklešek v podobným případě lepší vycajchovali. Když si jich zavolali pán obrfořt a podávaja jim dvě flinty, k ním zařečnovali: „Strýcu Oklešku, poslúchajte věil, co vám povím, ať to potem nějak nezašmodrcháte. Pujdete s temato flintama do hór ke Křížíku a počkáte tam u silnice na jedneho pána hráběte, kerý si chce v našich horách zalovit a optáte se ho, na co chce střílat. Esli na zajíce a lebo na vysokú a podle toho, co vám řekne, mu podáte buď brokovnicu lebo kulovnicu. Budete mu to umět říct poněmecku?“ Na to strýc, kerý pozorně všecko vyslechli, pana obrfořta ujistili: „Ale to já dobře vyřídím, sú bez starosti, pane obrfořt, dyť sem byl přeca ve Vidni na Vojně.“

(Pokračování příště)

Helštýnská ulice ve třicátých letech 20. století

(kresba Ladislav Maršálek)

Z osudů Františka Mikulčáka

V jednom červnovém podvečeru jsem se setkal s pětasedmdesátiletým Bohumilem Mikulčákem, na louce pod Barborkou a hradem Buchlovem. Několik desítek metrů odsud žije jmenovaný se svou manželkou v nízkém stavení, umístěném v klidné zahradě plné ovocných stromů. Tu zdědil po svých předcích, kteří ji v těsné blízkosti lesa, v Chrástách kdysi postavili.

Bohumil Mikulčák vzpomíná na svého otce pod památnou lípou pod Barborkou

Usadili jsme se na malou lavičku pod lípou, u opravené sochy sv. Barbory a zpočátku jen prohodili pár slov. Mezitím se letní slunce pomalu začalo ztrácet za kopec hradu a obloha výrazně zčervenala. Pofukoval podvečerní vítr a v koruně stromu nad námi to místy šumělo tak, že nebylo dobře slyšet slova. Během krátkého času se náš rozhovor stočil ke vzpomínkám pana Mikulčáka na jeho rodiče, zvlášť na otce Františka, s nímž si před desítkami let pohlál osud velmi krutě. Už několikrát jsem tento příběh slyšel mezi lidmi, ale tentokrát to bylo něco jiného, v podání pamětníka, rodinného příslušníka a částečného svědka události. Bohumil Mikulčák se dal tedy do vyprávění:

“Můj otec se narodil roku 1898 a vyučil zahradníkem. Jako takový jezdil často i mimo Buchlovce. Kdysi dělal na Slovensku u jistého mag-

náta a vedle toho měl mnoho kamarádů nejen v městečku. Ti ho kolikrát, jak se říká, vyhecovali – Franto, že to či ono neuděláš... - a tak občas něco vyvedl, za co ho potom popotahovali četníci a někdy si něco i odseděl. Vedle výkonu své práce byl dobrým malířem – samoukem. Maloval hlavně krajiny kolem Buchlova a Barborky nejenom svým kamarádům, rodině a spoluobčanům, ale i majitelům zdejšího velkostatku, Berchtoldům. Jeho práce se dodnes zachovaly mezi lidmi a jsou i v hradním depozitáři. Často se ještě dnes vzpomíná na jeho rozměrná nástěnná malba pod někdejšími buchlovickými hostincem Záložnou, která hlásala: „Naši staří pijávali a my taky pijeme. Oni se též bijávali a my se taky bijeme.“

Bylo to už počátkem druhé světové války, kdy to na otce zase přišlo a s kamarády vlezli do zámku, odkud chtěli odnést nějaké staré zbraně. Byli však chyceni a předáni policii. Všechny jeho hříchy i z minulých let mu naráz byly sečteny a po rozsudku se přes kriminál ocitl na německém území, kde musel za trest vykopávat nevybuchlé miny na francouzských hranicích. Na jakoukoliv práci býval vždycky šikovný, proto se snažil i v této velmi těžké situaci nějak si pomoci. Při zneškodňování min jednu z nich načasoval a německému dozorci mezitím oznamoval, že to nějak nejde. Krátce se s ním dohadoval až mina vybuchla, což způsobilo velký rozruch, při němž

František Mikulčák na fotografii ze 30. let 20. století

Po bunkru Františka Mikulčáka se dodnes dochovaly jen nepatrné zbytky v severním svahu Dobříššky

se otci podařilo uprchnout do Francie, odkud se po měsíci dostal domů, prozatím k sestře na Valašsko.

Tady se po nějaký čas ukrýval, až jednou došlo udání na policii. Dva četníci přišli ke dveřím, k nimž přišel otevřít samotný otec, který netušil, kdo je tam. Jeho podobu uniformovaní neznali, a tak se dotazovali a on je poslal do kuchyně. Mezitím však rychle zmizel a od té doby se schoval mimo dům. Následovaly domovní prohlídky a situace se vyhrcovala. Proto jednou přijela jeho sestra do Buchlovic, kde navštívila moji matku a vše jí o manželovi sdělila.

Asi týden na to se otec objevil doma a matka na něj spustila, že už kvůli dětem se musí ukrývat jinde. Pobýval na Buchlově, na Barborce, v lesní tišině na Kulatý a nakonec si začal budovat podzemní úkryt v nízkém smrčci na Dobříššce, asi kilometr od domova. Když to matka zjistila a strchovala se, odpověděl jí klidným hlasem, jako by to všechno přišli tušil: Kopu si hrob. Mezitím četníci několikrát obstoupili náš dům a pozorovali, zda nejde otec domů. Ten se občas

objevoval. Pojedl, poseděl a rychle zase zmizel do již hotového bunkru, kam jsme mu nosili jídlo.

Koncem roku 1942 vezl na lyžích můj starší bratr Drahoš otci zase nějaké jídlo, ale udělal zásadní chybu. Přijel k bunkru, předal balíček

František Mikulčák maluje Buchlov ze své zahrady (třicátá léta 20. století)

a stejnou cestou se vrátil zpět, čehož si náhodou všiml jistý soused, který pracoval u lesů. Narazil na vchod do bunkru a hned se mu rozsvítilo. O události informoval revírníka Krále a trval, stůj co stůj, na ohlášení policii. Král nechtěl, že prý to nějak dopadne, ale zalekl se kolegových pohrůzek, a tak se stalo.

Lesní místo poté obstoupili protektorátní četníci i Němci. Vyzývali otce, ať se vzdá a vyjde ven. Odpověděl výstřelem z revolveru. Obléhatelé pak přinesli z blízkého Žampachova domu několik otýpek slámy, kterou zapálili a snažili se nešťastníka vykourit. Protože nevylezl, začali střílet do bunkru hlava nehlava. Rozstříleného otce s pětasedmdesáti průstřely vytáhli ven, uvázali řetězem za nohy za Žampachova koně, který ho táhl ve sněhu až dolů na cestu, odkud byl převezen na voze do budovy dnešního domova důchodců. Pohřben byl u horní hřbitovni zdi za proslovu souseda, starého Knota.”

Popisovanou událost zaznamenal v buchlovické farní kronice i tehdejší římskokatolický kněz Arnošt Hrabal slovy: „2. ledna 1943 k večeru k 5. hodině oblehla pátračka v boří kryt Františka Mikulčáka. Četníci vykuřovali Mikulčáka. Přišlo k přestřelce. Jeden četník byl poraněn do nohy ranou z revolveru

Mikulčáka, který pak zastřelen. 5. ledna 1943 po obdukci byl pohřben bez kněze československého vyznání, poněvadž se tento nedostavil. Mikulčák totiž vystoupil z církve římskokatolické k českomoravské. Účast na pohřbu byla veliká. Mnoho zvědavců... Mikulčák byl štíhlé postavy, měl lehké dobré nohy jako jelen. Stáří 44 roků...”

Ke konci svého povídání nakonec Bohumil Mikulčák dodal: „Po smrti otce vše leželo už na naší matce, která se starala o celou rodinu...”

Jména hajných, kteří se dále na odhalení a dopadení Františka Mikulčáka podíleli, jsou známá. Dochovala se totiž s příslušnými archiváliemi, které vlastní i sám Bohumil Mikulčák, a je až s podivem, za jaké směšné částky se dotyční byli ochotni všeho účastnit. Zastupující zemský prezident dr. Schwabe udělil všem zainteresovaným pochvalu s písemnými dekrety, které obdrželi na okresním úřadě, jakož i finanční odměny, poslane všem prostřednictvím pošty. Revírník převzal 1.000 a ostatní tři po 500 protektorátních korunách. Hlavní oznamovatel, podle Bohumila Mikulčáka, měl prý obdržet až 30.000 K, jež měl předat červenému kříži.

Bořek Žižlavský

foto Bořek Žižlavský a archiv autora

Pod Barborkou „u Vavřového“ v polovině 30. let minulého století. V dálce Dobříščka.

Obraz Buchlova od Františka Mikulčáka (třicátá léta 20. století)

Tak vypadala Mikulčákova chalupa pod Barborkou před svou přestavbou (foto 1962)

OTVÍRÁNÍ SKLÉNEK

Folklorní agentura Buchlov

První pálení

Když se sejdeme při takové akci jako je dnešní Otvírání sklének, považujeme výrobu destilátů za běžnou věc, tradiční a mnozí dokonce za životně důležitou. Každá vymoženost, které lidstvo dosáhlo, má ale svůj začátek, někdo musel být první a naučil tento postup své následovníky. Nejinak je tomu s destilací. Říkáme prostě – pálení. Kde ale hledat původ tohoto názvu? (Vysvětlení) Je to tedy otázka chytrosti, podmanění si hmoty a fyzikálních zákonů. Pít kvalitních destilátů je tedy záležitostí chytrých a je natolik podmanivé, že ti, kteří neznají míru a příliš konzumaci podlehnou v podstatě zblbnou, ale to jsem se dostal trochu jinak. Nechci mluvit o důsledcích dnešních a všeobecně známých, ale o významu a dopadu konzumace destilátů na civilizaci vůbec.

Už v dávných dobách, kdy se člověk teprve učil komunikaci a uchování základních potravin (vývoj člověka), začal používat nádoby, nejprve samovolně vznikající v přírodě, jako tykve, ořechové skořápky a podobně. Pak ale zjistil, že uschlá hlína se v ohni mění a vznikne tvrdší a trvanlivější materiál. Začal tedy nádoby vyrábět a brzo zjistil, že se v nich pokrm dá i ohřívat. No a při vyšší teplotě z nádoby stoupala pára. Ta se samovolně srážela na stěnách jeskyně. Zatím šlo jen o vodní páru. Jenže už v té době (a to mluvíme o epoše lovců mamutů), začal člověk potraviny i skladovat a protože jeskyně byly vlhké, mnoho z uskladněných zrnin začalo kvasit. Ti otrlejší pili kvas přímo, ale pro střední potíže toho brzy nechali. Zkusili tedy kvas ohřívat a tak se stalo, že se poprvé na stěně jeskyně srážela jiná pára než vodní. Při ochutnání mnozí měnili své chování natolik, že všichni pochopili sílu a moc této tekutiny. To byla v podstatě první rezná. Ale kmen měl obilí velmi málo a tak

hledal náhradní zdroje. Příroda kolem byla jich plná. Šlo hlavně o bobuloviny různých druhů. Po jejich zkvašení se tvořil přímo ideální materiál pro pálení, tentokrát už srážení na kamené desce s náklonem, takže na spodním okraji bylo možno destilát jímat. Jeho požíváním část této populace vyhynula, neboť než došlo k selekci bobulovin, došlo k určitým ztrátám vlivem např. rulíkovice a durmanovice. Protože lovci mamutů neznali ještě chemii a nevěděli tedy, že výskočka je plná metyalkoholu, mělo to další dopady na jejich počty. Protože tehdejší lidé byli poněkud srstnatější než jsme my dnes, stávalo se, že při námluvách muž slabého zraku přitáhl do jeskyně místo ženy z vedlejšího kmene medvědice. Pokud byl fyzicky zdatný, zažil chvíle plně vášně, pokud byl slabší, tyto námluvy nepřežil. Celá tato civilizace zanikla vyhynutím mamutů, neboť tyto obrovští savci se stali pro slabozraké lovce jediným zvířetem, které mohli lovit. Ty menší už (pro svůj handicap) nemohli vidět, i když jich bylo mnohem více než mamutů. Ale osud byl k lidstvu velmi milosrdný a vzápětí stvořil člověka nového, a to druh zvaný pitecantropus montus – tedy člověk horský, volným překladem Hornák. Tento velmi odolný druh člověka se usadil na kraji dolnomoravského úvalu u říčky Veličky, kde založil osadu, kterou nazval Velká, protože žádnou jinou ještě neviděl. K jeho nesporným přednostem patřilo odjakživa skvělé zpracování destilátů z trnek, díky kterému sídlí u Veličky dodnes. Kouzlu jejich slivovice jsme propadli i my ostatní. Tim se stává, že když se některý z nás vrací domů pod vlivem tohoto skvělého nápoje, první kontakt s manželkou se vlastně téměř rovná setkání už zmiňovaného lovce mamutů s rozzuřenou medvědicí. A tak se díky destilátům a jejich konzumaci historie aspoň v tomto ohledu skutečně opakuje.

To je ode mne vše, děkuji za pozornost a NA ZDRAVÍ!!!!

Balada o kráse

Za rozbřesku, pod kapkami rosy,
když do svítání probouzel se nový den.

Svou veselou píseň pěli kosy
a včelky z úlů vylétaly ven.

Tehdy začala se rodit zemská krása,
svět stal se na chvíli pohádkou.

Svou hudbou zněla smutná basa
a všechny barvy hýřily květinovou zahrádkou.

Ona pochopila, proč svět je světem
a hledala smysl svůj v přírodě.
Řídila se jen svým zlomeným srdcem
a svůj obraz pozorovala na vodě.

Ticho narušovalo jen ševlení listů,
vzduchem šířila se omamná vůně šeříku.

Věřila svému srdci a hledala dál štěstí
a možná mu byla docela na blízku.

Vítr hrál si s jejími neposednými vlasy
a pískal jí tichoučkou píseň do uší.

Hlavou jí zněly neznámé hlasy,
co dívčí srdce vzrušením rozbuší.

Měla tisíc důvodů proč se znovu ptát,
měla tisíc přání a velkou touhu žít.

Chtěla se jen jemu zpovídat
a jeho srdce už navždy mít.

I přes svou velkou touhu žít,
následovala ho a skočila do vody.
On tam, kde nikdo nechce být
a to je konec mojí balady.

Pivnice dělníků Buchlovic mých rodných

Tu, s oblibou sedává za sebou
DĚLNICKÁ TRÍDA
nebude již hlad, ani
BÍDA,
se přirozeně, spokojeně cítí, tu
OPOJENĚ SAMA.
Jedině on DĚLNÍK ráno tvrdě
PROBUZEN
PROBUZENÝ
se hrdě ALKOHOLEM nezlomen
cítí, až ač v síti je spokojeně
denno, denně opojeně má ten sen
ZA UMĚNÍ!

Básník Jožka Durník
věnuje,
je mi potěšením

BUCHLOVSKÝ ZPRAVODAJ

Vydává Obecní úřad v Buchlovicích, tel.: 572 595 120. Vychází měsíčně, řídí redakční rada, odpovědný redaktor ing. Miloslav Hrdý, výkonní redaktori Vlastimil Kořínek a Bořek Žižlavský. Náklad 350 výtisků. Cena 6,- Kč

Registrační číslo MK ČR E 13102

Redakční rada si vyhrazuje právo upravovat příspěvky.

Sazba Vít Kučera, tiskne HUDEC print, s. r. o., Buchovice